

1474-1
Sazochok Václ.
Kavec 40
Novosice

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník V. — Číslo 34

V Žatci dne 25. srpna 1950

Cena 3 Kčs

V duchu slovenského povstání

V neděli 27. srpna vzpomene slovenský lid a s ním v bratrské shodě i lid český šestého výročí slovenského národního povstání, které propuklo 29 srpna 1944. Letošní oslavy tohoto významného výročí se konají pod heslem „Se Sovětským svazem jsme zvítězili v povstání, zvítězíme i v boji za mír a socialismus.“ Na rozdíl od let předešlých nejsou tentokrát soustředěny na jedno místo, nýbrž jsou pořádány ve všech krajích a okresích Slovenska, aby i tím bylo dokumentováno, že je to svátek všeho slovenského lidu.

Význam slovenského národního povstání, jak pro obnovu ČSR, tak i jako přímé účasti na velkém světovém boji za porážení nacismu a fašismu přibývajícím časovým odstupem nikterak neklesá. Byl to velký, odvážný a statečný čin, jímž slovenský národ krví smyl pohanu, kterou ho chtěli potřísnit zrádci z vlastních řad. Šlo však nejen o odčinění špatné minulosti, ale také o přípravu lepší národní a státní budoucnosti. Proto slovenské národní povstání mělo od začátku souběžně se svým programem a cílem bojovat i důležitý program a cíl politický a sociální: ČSR nejen obnovit, ale budovat ji na takové základně politické a sociální, aby její existence v budoucnosti už nikdy nemohla být ohrožena ani vnitřní politikou, rozháraností a sociální nesourodostí, ani následkem pochybené zahraničně-politické orientace. To znamenalo uvnitř republiky především vytvořit plnou shodu ve vzájemném poměru Čechů a Slováků, hospodářsky a sociálně pozvednout Slovensko na úroveň českých zemí republiky, navenek pak co nejtěsnější spojení se Sovětským svazem, jako s naším osvoboditelem a nejpevnější zárukou naší samostatnosti a nezávislosti.

Mezi českým a slovenským lidem

Kulturní večer volyňských Čechů v Žatci.

V rámci tradiční Dočesné v Žatci, která bude zahájena v neděli 27. srpna t. r. uspořádá Svaz Čechů z Volyně téhož dne o 20. hodině ve velkém sále sokolovny

Kulturní večer

pod heslem: „V míru a budování je šťastný zítřek národů“

Na tomto večeru budou účinkovat ve zpěvu, hudbě, tanci a recitaci vítězové olympiád lidového umění a tvorby volyňských Čechů: Jarmila Sjatkovská, Jiřina Permanová, Žana Zárybnická, Václav Židlický, Jiří Sulženko, Evžen Chocholouš a smíšený pěvecký sbor volyňských Čechů ze Žatce. Na housle hraje mistr Jaroslav Sauerštejn.

Zveme všechny volyňské krajany, všechny česáče chmele na Žatecku a Žateckou veřejnost k hojné účasti.

Rozoráním mezí k větším výnosům

Zrychlené tempo letošních žní se neprojevilo všude stejně. Mohlo se plně uplatnit jen na velkých pozemkových parcelách, na Československých státních statcích a u jednotlivých zemědělských družstev, která již loni na podzim nebo letos na jaře přešla k společným osevům při rozorání mezí. Je proto jen logický důsledek zkušeností z letošní sklizně obilí, že těchto JZD po skončení letošních žňových prací vůči hledně přibývá.

Velmi čilý ruch se v tomto směru rozvinul zejména na Karlovarsku. Malí a střední zemědělci plně chápou, že jim z těchto hospodářsko-technických úprav a z přechodu ke společným osevům na velkých, scelečných pozemcích může vzejít jen prospěch. Proto jsme právě v těchto dnech svědky, že v řadě obcí na Karlovarsku přistupují JZD k slavnostnímu rozorání mezí, aby tak byla uvolněna cesta novým, výhodnějším pracovním formám. A jsou to často JZD, jichž vývoj pokračoval velmi rychle. Tak na př. JZD v Pruněově, které je jedním z největších v kraji, neboť hospodaří na 573 ha, bylo založeno teprve v dubnu letošního roku. Při zahájení letošních mírových žní sdružovalo pouze 37

zemědělců, ale již průběh žňových prací přesvědčil dalších 31 malých a středních rolníků, takže k družstvu přistoupili. Rozoráním mezí a cest získalo družstvo dalších 20 ha dobré orné půdy, nehledě k množství možností hospodárnějšího využití mechanizačních prostředků a k dalším výhodám, plynoucím z velkých obhospodařovaných celků.

Jiným příkladem je JZD v Kolečově, obci osídlené téměř výhradně volyňskými Čechy, rovněž na Karlovarsku, okr. Podbořany, které se ustavilo vlastně teprve před letošní sklizní, aby přešlo hned do II. typu. Toto JZD sdružuje dnes všechny zemědělce v obci, až na jediného vesnického boháče. Rozdělením žňových prací na skupiny dosáhlo toho, že manželky členů družstva pokud mají 2 nebo více malých dětí se žňových prací nemusely zúčastnit. Přes to získalo v období žni putovní vlnku. Výkup má družstvo splněn na 112,73%. Rozoráním mezí, které bylo provedeno slavnostně za účasti generálního ředitele J. Smrkovského, který zastupoval ministra zemědělství Ďuriše, hodlá družstvo dosáhnout vyšší produktivity práce jak ve výrobě rostlinné, tak i živočišné. A jistě jí dosáhne.

nikdy nebylo rozporů, ty mezi ně úmyslně rozsevali s české i slovenské strany ti, kdož svorně oba naše národy vykořisťovali. Lid se proto musel ujmout vlády a moci v obnovené republice také z toho důvodu, aby byla trvale zlikvidována i t. zv. otázka česko-slovenská, a aby byla vyřešena ke spokojenosti obou složek i k prospěchu společného celku československého. Vítězství dělnické třídy v únoru 1948, nejen že uvolnilo cestu k rychlému budování socialismu v Československu, ale odstranilo i zábrany, které česká a slovenská reakce záměrně stavěla v cestu bratrskému soužití obou národů. Letošní sjezd Komunistické strany Slovenska pak se velmi rozhodně vypořádal s posledními přežitky buržoazního nacionalismu na Slovensku a přesvědčivě ukázal, že nepřitelem slovenského lidu byli kapitalisté a nikoliv český pracující lid, který si vždy přál a přeje všemožný rozvoj Slovenska, neboť chce mít svou lidově-demokratickou republiku zdravou a silnou. Pracující lid českých zemí rád přispěje ze svých větších možností i zkušeností k rozkvětu Slovenska a zvýšení životní úrovně jeho lidu. V tomto novém znamení jasné a politické shody a spolupráce se dnes v duchu slovenského národního povstání utvářejí vztahy mezi Čechy a Slováky. Rodí se mezi nimi ušlechtilé soutěžení o prvenství v budování republiky a socialismu v ní.

Pozvedneme a trvale zajistíme slávu českého chmelařství

Po urychleně provedené sklizni obilí přicházejí na řadu další zemědělské plodiny. V těchto dnech jsme zahájili sklizeň chmele. Letošní chmelová sklizeň není však jen obvyklým ukončením chmelařského roku. Nesklízíme chmel jen proto, abychom uvolnili chmelnice, nýbrž všímáme si také toho, jak hodnotná je letošní sklizeň, jaká je její jakost, jaký hektarový výnos našich chmelnic.

Převzali jsme chmelnice po období kapitalistického kořistění, které v době druhé světové války a okupace přešlo v pravé drancování. Musíme si také přiznat, že všichni naši lidé, kteří se ujali hospodaření na chmelnicích, nedělali to bez úmyslu vyzískat hned v prvních letech co nejvíce hlavně pro sebe bez ohledu na to, zda to celku přinese vůbec nějaký prospěch nebo zda tím bude hospodářství celku poškozeno. A tak jsme byli svědky postupného poklesu výnosu našich chmelnic jistě ke škodě celého našeho národního hospodářství.

Proto vláda již ve svém usnesení z 24. ledna letošního roku o zajištění jarních polních prací položila důraz na nutnost zvýšené péče o pěstování chmele. Značná část našich chmelnic byla již přestárlá a nemohla již poskytovat takové výnosy jako chmelnice v plně plodivé síle. Vedle omlazení této části našich

chmelnic a vedle rozšíření jejich rozsahu na pozemcích, vhodných pro pěstování chmele, vyžaduje budoucnost našeho chmelařství především nové zlepšené organizace práce a odborné péče, jaké může jen vytvořit socialistická soustava.

Chceme znovu zvednout slávu českého chmelařství, která byla poškozena kapitalistickým kořistnictvím. Proto musíme — jak řekl předseda vlády Antonín Zápolický při slavnostním zahájení sklizně chmele — pěstování chmele rozšířit a zdokonalit. Kapitalistické metody vedly — jak se ukázalo — k poklesu výnosu chmelnic. Proto musíme použít nových forem hospodaření, forem socialistických. Dnes již na našich chmelnicích hospodaří nejen Československé státní statky, ale také jednotlivá zemědělská družstva a bude jich stále přibývat. Ovšem nestačí — jak předseda vlády zároveň připoměl — jen jednotlivá zemědělská družstva zakládat, musíme se také naučit lépe hospodařit a k tomu je třeba nových lidí, nezalíbených kapitalistickými vadami a zlořády. Na ráz se nám to nepodaří a ani zdařil nemůže. Když však ve svém odhodlaní neochabneme, nedáme se odradit přechodnými nezdary, jistě dosáhneme toho, že slávu českého chmelařství nejen pozvedneme, ale i do budoucna trvale zajistíme.

Štoleté jubileum Aloise Jiráskova

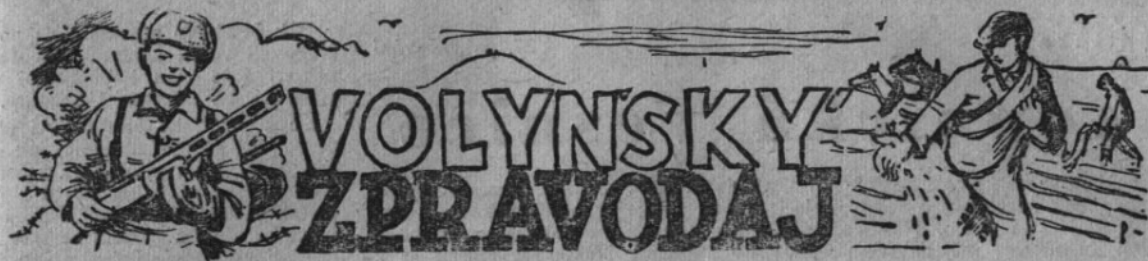
Dne 23. srpna uplynulo 99 let ode dne, kdy se narodil jeden z našich největších spisovatelů, Alois Jirásek. Jeho literární dílo si velmi brzy získalo srdce všeho českého čtenářstva a tato láska neumírá: Jiráskovo dílo žije dnes tak jako dříve, kdy přehodnocujeme minulost pod zorným úhlem historického materialismu, jeho dílo nabývá svým realistickým pojetím našich národních dějin na mohutnosti, plastičnosti, která je činí tak blízkým duši lidu. V čem spočívá tato oblibnost Jiráskova díla?

Dalo by se snadno říci, že v onom historickém úseku našeho života, který se nejostřeji zapsal do našich duší; dobou husitskou a pak dobou nejšmutnější, dobou temna, dobou katolické protireformace. Husitství — období síly; protireformace — období národního utrpení. Ano. Tyto dvě složky jeho románové tvorby jsou to, které nám Jiráskova tak přibližují a činí tak drahým. Ale obě období se stala dějištěm i jiných historických románů jiných spisovatelů — a přece je

jich díla nezískala si srdci čtenářstva a dnes mnohá a mnohá z nich známe už jen z titulů. Proč? protože Jirásek dovedl zabrat nehlouběji a dovedl se propracovat až ke kořenům a základům velikých dějů minulosti; protože Jirásek jasně si byl vědom, že dobu husitskou netvořilo několik jedinců — král, šlechta, Hus a Žižka — ale celý národ, všechen český lid, to jest ten lid, který se chtěl jednou provždy zbavit feudálního útisku a který chtěl svobodně žít tak, jak člověka je důstojno.

Jirásek velmi správně pochopil onoho historického nositele dějů — lid — a ve svých románových skladbách mu dal také dominantní místo. Doba husitská, tak jak ji Jirásek viděl, však měla ústředního hrdinu tisícíhlavého — lid; proto Jiráskovi od estétů minulosti nejednou bylo vytýkáno, že jeho díla nemají požadované architektury; že rozbíhají v epizody; že hrdina děje se neustále mění — že prostě nejsou Jiráskovy romány tím, jak si bývalá společnost romány

představuje. Tito kritici ovšem nepochopili, že Jirásek už byl dále než oni: že už byl předzvěstí nové literární epochy, která nespátuje hrdinství jen v určitých osobách, ale která ukazuje, že hrdinství jest v širokých masách lidu; že stejně tak nositelem historických událostí nejsou jednotlivci — králové a mocní tohoto světa — ale masa, lid, i když historikové minulosti před tímto faktem zavírají oči. Nezavírela před nimi oči však sama doba — doba husitská. Její velikost spočívá v tom, že tu poprvé ve středověku, poprvé v Evropě se lid a to v nejširším slova tohoto významu, činně zapojil do politického, sociálního a tedy i historického dění. Že tu jasně ukázal svou politickou vůli a této politické vůli dovedl dát i formální výraz a konečně i složku mocenskou, lidové vojsko husitské. A tuto — dnes pro nás už samozřejmou — skutečnost Jirásek poznal a dal jí svými románovými díly jasný výraz. V tom také spočívá jeho velikost a umělecká hodnota, které jsou rázu trvalého a nepopíratelného.

Zprávy svazu léčebná péče o vol. Čechy - válečné poškozence

Státní úřad pro válečné poškozence v Praze v odpověď na náš dotaz ve věci léčebné péče o vol. Čechy — válečné poškozence zaslal nám tuto zprávu, kterou uveřejňujeme pro informaci našim krajanům.

K Vašemu dotazu ze dne 9. června 1950, č. j. 1-1313/Ua-50 sdělujeme:

Na účet státního úřadu pro válečné poškozence mohou být léčeni ti váleční poškozenec, kteří jsou uznáni invalidy podle zákona č. 164/46 Sb., nebo kteří pobírají zaopatřovací požitky podle zmíněného zákona jako pozůstalí (vdovy, sirotci, rodiče a sourozenci). Je tedy podmínkou nároku na léčebnou péči u přímých poškozenců uznání invalidou podle cit. zákona a u pozůstalých pobírání důchodu vdovského, sirotčího, rodičovského či sourozeneckého, tedy skutečná důchodová aktivita.

Daší hlavní podmínkou pro poskytnutí léčeni na účet státního úřadu pro válečné poškozence jak u invalidů, tak i u pozůstalých jest, že nesmí být buď z titulu svého zaměstnání či jako rodinní příslušníci osoby nemocensky pojištěné, nebo jako důchodci Ústřední národní pojišťovny, pensisti a pod., nemocensky pojištěni. Podléhají-li nemocenskému pojištění, jsou povinni ucházeti se o léčebnou péči u okresní národní pojišťovny, nejbližší svému bydlišti.

Onemocní-li poškozenec, který není nemocensky pojištěn, vyžádá si od státního úřadu pro válečné poškozence (dopisem, koresp. lístkem a pod.) poukaz k lékaři (praktickému), při čemž připojí tuto doložku: Prohlašuji, že nejsem nemocensky pojištěn a že ani jako člen rodiny nemám nároku na léčebnou péči od ústřední neb okresní národní pojišťovny. Zadateli jsou pak zaslány dva poukazy k lékaři, platné pro dvě čtvrtletí (tedy na půl roku). Tam, kde jde o akutní (náhlé) onemocnění, takže záležitost nese odkladu, vyhledá nemocný poškozenec svého nejbližšího lékaře (který jest zpravidla též smluvním lékařem Ústřední národní pojišťovny, jemuž se prokáže výměrem státního úřadu pro válečné poškozence, nebo různým útržkem poštovního úřadu o výplatě důchodu, případně složí lékař zálou, přiměřenou poskytnuté-

mu lékařskému výkonu. Pak teprve dodatečně si vyžádá poukaz k lékaři od státního úřadu pro válečné poškozence, po jehož předání svému ošetř. lékaři obdrží zálou zpět. Honoráře lékařům jakož i za předepsané léky jsou hrazeny plně (podle sazeb, platných pro smluvní lékaře UNP).

Praktický lékař, u něhož jest poškozenec v ambul. léčeni, může podle potřeby pacienta předati buď na vyšetření, nebo léčeni lékaři odbornému. Bez zprostředkování praktického (ošetřujícího) lékaře může poškozenec s obyčejným poukazem k lékaři vyhledat pomoc pouze u těchto odborných lékařů:

- a) u odborného lékaře dětského (jde-li o dítě do dokončeného 8. roku),
- b) u odborného lékaře pro choroby ženské a porodnictví,
- c) u odborného lékaře očního,
- d) u odborného lékaře pro choroby kožní (léčení pohlavních chorob není státním úřadem hrazeno!),
- e) u odborného lékaře zubního (po případě praktického, provádějícího zubní výkony) dále též u zubního technika.

V tomto případě může zubní lékař (dentista) provést pouze zubolébu, t. j. trháni a plombování zubů a léčeni dutiny ústní. Na náhradu umělých zubů nutno předložit předem rozpočet zubního lékaře (dentisty) ke schválení.

Z rodinných příslušníků má nárok na léčeni manželka a invalidovy děti, na něž je vyplácen příplatek k invalidnímu důchodu podle § 21 zák. č. 164/46 Sb. Podmínka o nemocenském pojištění platí obdobně jako u přímých důchodců (invalidů a pozůstalých), rovněž tak způsob vyžadování poukazů k lékaři zůstává též.

Shledá-li ošetřující lékař, že pacient potřebuje ústavního (nemocničního) léčeni, odkáže ho přímo do nejbližší státní nemocnice na účet státního úřadu pro válečné poškozence. Denní ošetřovací sazba jest hrazena nemocnicí tímto úřadem plně. Mimořádné lékařské výkony (operace a pod.) jsou započteny již v této denní ošetř. sazbě. Rovněž případné výlohy za nutný převoz sanitním autem jsou hrazeny. K účtu za vykonaný převoz musí však být připojeno potvrzení (doporučení) lékaře, který převoz nařídil, o tom, zda a proč byl převoz sanitním autem nutný.

Rovněž tento postup je stejný jak u přímých důchodců, tak i rodinných příslušníků.

Návrh na povolení mimořádné ústavní péče v lázních a sanatorích podává ošetřující lékař. Činí tak na tiskopisech, které vydala a svým smluvním lékařům rozeslala Ústřední národní pojišťovna (č. tisk. UNP 6.602 nebo A/3.319).

O povolení pobytu v některém z rekreačních středisek nutno požádati příslušnou místní skupinu zájmové organizace (na příklad Svaz bojovníků za svobodu, nebo Družinu čs. válečných poškozenců), jelikož povolením rekreace, hlavně pracujícím těžším válečným poškozeným se státní úřad pro válečné poškozence nezabývá. K tomuto účelu mají organizace vydány své vlastní formuláře žádostí o povolení rekreace.

Bezplatný nocleh v Praze pro reemigranty.

Někteří reemigranti mají řízení v Praze u úřadů, navštěvují odborné lékaře neb kliniky, nebo potřebují si v Praze vyříditi různé důležité záležitosti. Ježto hotely bývají často plné a nocleh stojí průměrně 60 Kčs za osobu, upozorňujeme reemigranty z Volyně, že při návštěvě Prahy obdrží vždy bezplatný nocleh v Reemigračním středisku v Praze I, Husova třída 6, u Perštýna, 100 metrů od Národní třídy. Noclehárna se otevírá večer a postačí prokázati se reemigračními legitimacemi, neb vyzvednoti si poukázku na nocleh v Reemigračním odboru min. práce a soc. péče v Praze II, Spálená ul. 17, I. patro ve dvoře vlevo. Lůžka jsou kovová s drátěnou matrací, čisté prostěradlo i příkrývky, zaručeně bez hmyzu, zvlášt místnost pro muže, zvlášt pro ženy a děti. Použijte této výhody!

Jiří Šimek, Reemigrační odbor min. práce a soc. péče, Praha II, Spálená 17.

Badujeme sociální fond

Na domlatné u p. Josefa Nepovima v Jaroslavicích bylo vybráno z podnětu Jaroslava Srba a Jana Kužela 800,— Kčs na sociální fond. — Všem dárčům srdečně děkujeme.

Tiskový fond SČzV

Anděl Alexandr, Tvřice 55, p. Zatec, věnoval na tiskový fond 100,— Kčs. — Vyslovujeme dárce srdečně díky.

Vincenc Egert, Skuhrov 40, p. Česká Třebová, zaslal na tiskový fond 150.— Kčs, Srdečně děkujeme!

Antonín Špatenka

27. pokračování

Průkopnická vesnice

Tu si tedy naši obyvatelé svoje společné hospodářství počali rozebírat a každý opět začal hospodářit na svém. Nesnáze však byla v tom, že některý měl na svém poli samé brambory, jiný opět samý oves, některý pak dokonce měl celé pole osázeno zelím. Ale jako vždy, i tentokrát se rozumně všichni dohodli, že se po žních o všechno rozdělí.

Pak došlo k tomu, že Němci do okresního městečka Mlýnova dosadili Landvirta Schnajdra, ještě s několika jinými Němci. Ubytovali se v paláci polského hraběte Chotkeviče a počali ve svém okruhu zavádět svoje zvyky a pořádky.

Němec Snajdr byl vysoký, urostlý a však velmi ošklivý a to jak vzhledem tak i svou povahou. Jeho velké oči jezdily stále s místa na místo. Ihned po svém dosazení na okres začal stíhat obyvatelé vyhrůžkami o trestu smrti pro neuposlechnutí a neplnění jeho rozkazů, které vydal pro všechny vesnice okresu Mlýnova.

Občané Moskovštiny, kteří rovněž dostali příslušné rozkazy si řekli:

„Umíme poslouchat i držet jazyk za zuby. Po tom všem, co jsme zde již od svých počátků za peklo prožili, nemůže nás ani celý Snajdr zastrašiti. Dosud jsme ze všech těch hrůz vyšli z celými údy, ať tedy zkouší co ještě vydržíme. Jsme již příliš otupěli, abychm se těchto vyhrůzek zalekli.“

Bylo nutno tato slova si však v pozdější době stále připomínati, neboť opravdu život pro ně byl nyní těžký. Rozkaz stíhal rozkaz, stále byly na nich vyžadovány dodávky obilí, másla, vajec, dobytka a všech jiných produktů. Některou chvíli se hospodáři domnívali, že je Němci těmito požadavky opravdu ozebrači.

Zanedlouho po příchodu Němců začali si Němci povolávat mladé Ukrajince do své milice a později pak se ukrajinská mládež hlásila již dobrovolně do německé milice.

Pak došla řada na židy. Pronásledovali je terorem, pak je označili páskou „Jude“, ale ani s tím se nespokojili a odváděli židy do „Gheta“. Některým židům se z počátku podařilo uniknout a schovati se do vesnic českých, protože Čechům důvěřovali.

I to se však Němci dozvěděli a proto vydali vyhlášku, že kdo bude židům pomáhati, nebo je přechovávat a jakkoliv je podpořovat, bude jeho celá rodina odsouzena k smrti.

To bylo zlé pro obec Moskovštinu, neboť tam za noci přicházeli židé a žádali obyvatele o pomoc a zoufale je prosili. To bylo skutečně zlé postavení pro obyvatele. Přicházeli židé cizí, ale přicházeli též ti obchodníci u kterých vesničané nakupovali. Stalo se také, že hospodář měl ve své stodole schvanou celou židovskou rodinu, aniž o tom věděl. Jen některý člen chodil prositi o jídlo.

Ukrajinské četnictvo spolu s Němci neustále je stíhalo a pronásledovalo. Jednoho podzimního rána přijelo několik ukrajinských četníků na kolech do Moskovštiny a žádali, aby šli s nimi někteří do lesa, kteří znají všechna liščí doupatá. Žádný nechtěl jít, ale Němci hrozili puškami a zastřelením a tak když viděli, že jim nic jiného nezbyvá, museli jít. Němci nařídili, aby si vzali s sebou lopaty a vedli je dobře, jinak, že je zastřelí.

Když se blížili k lesu a vkročili do něj, židé, kteří je spatřili začali utíkat do polí a do sousedních obcí. U první díry našli četníci rozdělaný oheň, ale židé tam nebyli. Prohledali celé okolí, ale nenašli nikoho, jen dva bochníky českého chleba, několik kousků mýdla a ručník.

To však stačilo četníkům k tomu, aby se na muže, kteří je doprovázeli, hrubě rozkřikli, neboť byli pohněvani svým prvním neúspěchem:

„Vy Češi, vy jim dáváte chleba, počkejte, dojde i na Vás, půjdete s nimi do „mohyly“ (společného hrobu)“.

Pak četnictvo pátralo dále po lese. Postupovali velmi opatrně, neboť věděli, že někteří židé jsou i ozbrojeni revolvéry, puškami, ba dokonce i granáty.

Když přišli ke čtvrté liščí díře, viděli hocha, asi sedmnáctiletého, jak sbíral listí a dával je do pytle. Dva z četníků opatrně popošli až k hochovi a s namířenou pistolí tázali se jej, kdo je a co tam dělá. Hoch se ulekl a vyrazil ze sebe, že si sbírá listí na spaní. Jeden z četníků na něj zařval:

„Ty jsi žid, že?“ Svoji otázku doprovázel notným políčkem, až chlapec zavrávorá. Druhý četník kopl hocha a nařídil mu, aby jim ukázal, kde jsou ostatní. Hoch již nepromluvil, ale ukázal na kiovi.

Tam již přiskočili i ostatní četníci a všichni hnali se za křoví, odkud v okamžiku vyváděli celou rodinu, ke které chlapec patřil. Když je vyvedli ven, poručili jim Němci, aby si všichni lehli na zem, hlavu do trávy. Pak počali četníci střílet a neustále, až všech osm těl leželo nehybně na zemi.

Tu teprve četníci vrátili se do křoví a všechny cenné věci, které zde židé zanechali si vzali. Hospodáři, kteří je provázeli, byli nuceni se dívat na toto strašné dlo. Pak jim Němci poručili, aby mrtvé odnesli do liščí díry a zahrabali je. Četníci zatím šli dále. V obci zatím uslyšeli výstřely v jejich lese a obávali se o hospodáře, kteří museli čemíky doprovázeti. Neměli potom křidu, dokud se jim nevrátili domů.

A tak to postupovalo stále. Němci nejprve židy zahnali do Gheta, ale pak tyto tábory ničili a rušili. Většinou židy vyvraždili a jen některým mladým podařilo se uprchnouti. Tím ovšem přibýval počet ukrytých židů v lesích a stodolách.

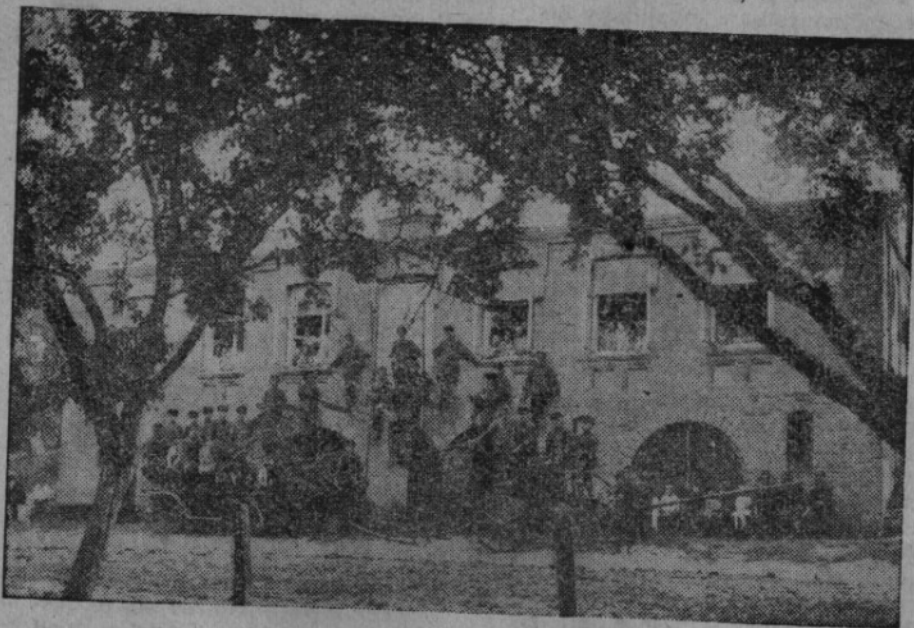
Tlumočník Snajdra upozornil jednu starostu obce Moskovštiny na to, že je na ně podána stížnost, že u sebe přechovávají židy a že je zásobují potravinami. Starosta Antonín Linha nesnažil se odporovat, neboť věděl, jakmile je bude mít Snajdr v patrnosti, že se od něho nic dobrého nemohou nadíti. Vymlouvatí to, nebo se brániti, nemělo by stejné cenu, neboť Snajdr nikoho, kromě Němců, nepovažoval za nic jiného než za banditu. Jestliže šel někdo k němu si stěžovat, pochodil hůř, než kdyby tam nešel.

Stalo se jednou, že jeden ospodář Ukrajinec si šel stěžovat Snajdrovi, že Němci, kteří od něho přebírali obilí jej osídili o čtyři q žita. Snajdr, jakmile to uslyšel, popadl svoji hůl, sukovku a bušil do Ukrajince tak, že ten se vypotácel ven, celý zalit krví. Nezůstalo to ovšem tajemstvím a proto se všichni Snajdra báli a trásli se před ním.

Honba a pronásledování židů nemělo konce. Jednoho dne přijelo opět mnoho ukrajinských četníků s Němci a obklíčili celý les u Moskovštiny. Právě napadl sníh, vesničané, nic netušící, zaslechli pojednou z lesa výstřely.

Židé, spatřivše ozbrojené četníky, dali se z lesa na útěk do okolních vesnic, hlavně do Moskovštiny. Tam teprve nastal poplach, neboť židé se ukrývali, kde se jen dalo. Četníci pronásledovali židy, stříleli do nich a přibližovali se tak až k vesnici. Obraz pronásledování lidí byl strašný. Židé, když viděli, že je četníci pronásledují, dali se na útěk dále do polí. Ale tu viděli, že je opět ostřelují četníci s druhé strany. Ozývaly se zoufalé výkřiky.

Dokračování

Obecní dům a hasičská zbrojnice v Moskovštině.

Dějiny české Volyně

22. pokračování

Dr. J. Folprecht

Nebyli ani v užším spojení tehdy s Čechy křevskými, kteří byli od nich značně vzdáleni. Spolkový život se u nich počal, jednak když toho vyžadovaly poměry zvláštní v této zemi (spolky hasičské), jednak když už počínali cítit, že vykonali první a základní své povinnosti řádných kolonistů po stránce hospodářské, kulturní a kolektivní, lidové, vzhledem k méně vyspělým tuzemcům.

Společným akcím vůbec volynští Čechové nebyli od počátku příliš nakloněni a jaksi je považovali za nejisté, ježto byli odkázáni každý na sebe a na svou zdatnost a snad necítili ani jejich potřebu. Když se v Rusku počátkem století počala hromadná akce ruských bank za účelem zřizování vesnických zálož, Čechové se jich málo účastnili mimo Boratín.

Tento celkem malý smysl pro společnou a spolkovou práci udivuje. Věc se odůvodňuje tím, že Čechové neměli ve svých vesnicích lidi, kteří by podobné podniky vedli, kdežto u krajině vsi měly aspoň učitele anebo kněze, kteří se jich chápali.

Čechové byli vždy a všude opatrní (je to vidět i u jiných krajanů) při vydávání peněz na veřejné instituce, což ostatně je vlastností venkovanů. A při těchto podnicích bylo určité vydání nutné, nepřijemné pak pro toho, kdo důvěřoval pouze sám sobě, k čemuž Čechy vychovávalo jejich postavení na Volyni. Jak působila na jejich nedůvěru ve spolkové hospodářské instituce okolnost, že by byli musili přibrat do těchto spolků i příslušníky jiných národností, dá se nejspíše zjišťovati. Jisto však je, že zakládání a dobré vedení hasičských spolků, jejich prospěšnost se při množství volynských požárů dala hned od počátku zjišťovati, svědčí o zdravém smyslu pro svépomoc ve všeobecném smyslu. Jestliže i v podobných svépomocných opatřeních se vyskytovaly přehmaty a nedostatky, nebyly horší a častější než jinde.

Spolek proti požárním škodám byl v Kvasilově, úvěrní družstvo a mlé-

kárna v Boratíně, velmi četné sbory hasičské v každé větší kolonii (r. 1928 jich bylo 35). Je zajímavé, že i v Boratíně byl hasičský spolek založen teprve r. 1906, ač stříkačku měli od r. 1888. (Zápisky rolníka Jar. Opočenského.)

Ve věci spolčování měla veliký význam světová válka a příchod českých zajatců na Volyn. Tím nastal v osadách českých nebývalý spolkový ruch. Zakládány mnohem četnější shromažďovací místnosti klubové, přednáškové, divadelní i svépomocné. Když potom nastala hospodářská krize na konci dvacátých let, projevila se důležitost spolčovacího argumentu ve všech oborech naprosto citelně.

Cesta k výsadám.

„Plnomocníci všech Čechů,“ Přibyl a Olič doprovázeli plukovníka Gressera, když byl generálním gubernátorem kijevským pověřen, aby osobně zjistil, do jaké míry je pravdivý článek časopisu „Pokrok“, otištěný r. 1869 v čís. 219. Líčí se v něm těžké postavení osídlenců a autor se nevyhýbá tomu, aby obviňoval také některé Čechy, zvláště Přibyla. Odpověď na tento článek, otištěná v témže časopise v čís. 234, zahazuje sice špatný dojem vzájemného českého obviňování, ale věc nezůstala tajná ruským úřadům, které vlastně **teprve tehdy, v říjnu 1869** (první čeští osadníci přibyli na Volyn už dne 12. května 1868), počali si všimati řádně přesídlenců. Zvláště zaujala ruské úřady charakteristika postavení Čechů na Volyni: polské i ruské obyvatelstvo je kulturně slabší než české, a neohroží jejich národnost; tím také životní podmínky Čechů budou usnadněny; po stránce náboženské vyhovují Čechové také jak Polákům, tak pravoslavným, **prvním proto, že jsou katolíci, druhým, že katolíky nejsou, nýbrž že jsou husity***)

*) Poznámky Křížanovského o této věci v jeho spise na str. 6 i násl. jsou zbytečné i nevhodné.

Gresser, doprovázen tehdy po českých přesídlencích těmito plnomocníky, shledal v Čechích lidi kulturní, podnikavé, zdatné a energické pracovníky, ruské vládě lidi oddané a živel, který může býti a bude velmi užitečný po stránce hospodářské. **O jiném určení Čechů tehdy** — po stránce náboženské a politické, — zatím ještě nebylo — aspoň veřejně — zájmu.

Všechny nepříjemnosti při kupních smlouvách, měření a placení půdy byly shledány jako vina varšavské firmy Wilkonského a Bordasze. Ve svém podání generálnímu gubernátoru ze dne 2. února 1870, Gresser nepřímo také uvaluje vinu na ruské úřady, že se dosud o Čechy nestaraly, že Čechové neznajíce poměrů ani jazyka, dopouštěli se chyb a stávali se obětí lidí neuvědomělých a že nyní potřebují **a nanejvýš zasluhují účinné pomoci.**

Je nadmíru zajímavé, že Rusové z jiných svých osadníků neučinili tak důležitý element, jako z Čechů. Je pravda, že ani Němci na př. v úpravě vesnic nedosahovali Čechů, bylo jich však více a půda náboženská a sektářská u Němců-osadníků byla také živná pro ty záměry, o nichž úředníci ruští tajně opakují, že jsou „ve vidu“.

Jiskra slovanská měla v tom ve všem svůj ostrý záblesk, jako u Čechů.

Ze zprávy, kterou Dundukov-Korsakov posílá podle raportu Gressera ze dne 5. (17) února 1870 ministerstvu vnitra do Petrohradu, je možno vycítili sympatie k Čechům, založené na náklonnosti jejich k Rusku, jako k mocné slovanské zemi. Vedle toho v **soukromém** dopise Dundukov-Korsakově je také narážka na to, že českoslovenští osadníci, opravivše svou církev na základě husitství, budou příčinou rozkolu ve svém polsko-katolickém okolí ke škodě polského katolictví.*)

*) Vladimír Olič: Dějiny českého vystěhovalectví na Rus. Kijev 1908.

Popisy českých osad na Volyni — Noviny České

Pokračování.

Jak je možné vidět, mezi volynskými Čechy byly obavy z odněrodnění zbytečné, poněvadž i když došlo k smíšenému manželství, byla rodina vždycky počestná. Tím si také můžeme vysvětlit četná nečeská jména mezi volynskými Čechy.

Pout v Novinách považovali za svoji i místní Ukrajinci. Češi s nimi žili ve vzájemné shodě a měli se rádi. Navzájem se učili a přejímali zvyky. Češi přejali ukrajinskou dekoraci. Celá vesnice byla vždy slavnostně upravena, dvory zamety a před staveními stály máje ze zelených březek. Stejně tak vesnice byly ozdobeny zelenými větvičkami a zem byla vystlána puškvorcem (lopuchou), který příjemně voněl. To bylo národním zvykem Ukrajinců. Prováděly se při té příležitosti různé šprýmy, jako na př. vysypání pilinami cesty od děvčete k mládenci, který jí byl nakloněn. Jindy se také stalo, že sedlák, který neměl dost dobře schovaný vůz, měl ho do rána nastřeše stodoly. Obvykle týden před poutí začaly přípravy a týden po pouti se stále ještě „dopoufavovalo“. O tom, že u každého nechyběla spousta hostů, není třeba ani povídat. Můžeme říci, že to byla taková oslava jara.

Vystrkov:

V době, kdy Novinští zakoupili od Skarčevského pozemky (1870), koupili také od něho pozemky Češi, usídlení v Dorohostaji. Poněvadž v důsledku hledání vody v přijatelné hloubce nastala změna v místě vystavění obce, vklínily se tyto pozemky dorohostajevských Čechů do středu obce Noviny. Češi v Dorohostaji, aby měli blíž ke svým pozemkům, usadili se u Novin, kde založili novou osadu. Formálně patřili ke správě obce Dorohostaj Česká, ale jejich osada tvořila vlastně čtvrt obce Noviny. Protože byla ale ze správy obce vystrčena, říkalo se nové osadě Vystrkov. Vznikla v roce 1872. První se sem nastěhoval Šimek. Děti občanů, usídlených na Vystrkově, musely chodit do školy dorohostajské, vzdálené 5 km, ačkoliv měly do školy v Novinách necelých 100m. Toto rozštěpení nastalo později. Dokud se vyučovalo soukromě, chodily děti společně. Teprve, když se začala v Novinách stavět nová škola, Vystrkov se oddělil. Občané ve Vystrkově byli vyzváni, aby pomohli při stavbě. Poněvadž šlo o pomoc finanční, vyzvání bylo odmítnuto. Spojení nastalo, až když byla škola vystavěna. Vystrkovští situaci uvážili a připojili se pak i formálně k obci Noviny. Na školu věnovali 80 rublů ve zlatě. Noviny České tím byly rozšířeny. Od roku 1894 měly už tedy vedle čtvrti „Hořejšek“ a „Dolejšek“ další čtvrt — Vystrkov. Obec tím dostala tvar letadla s jedním křídlem delším. Po čase pak —

zakoupením „Javorovského“ — se Dolejšek prodloužil, čímž bylo docíleno úplného tvaru letadlového. Zakladateli Vystrkova byli: Šimek, Žrout, Tomášek, Sochora, Horník, Fidranský, Najman, Petera, Kaufman a Krámský. Ke správě Novin Českých náleželi také Ukrajinci, bydlící ve Vystrkově: Tumčuk a bratři Mjal-kovských. Na Hořejšku bydlel Hovvero. Tyto čtyři rodiny byly však úplně počestné. Žili českým způsobem, mluvili česky a děti chodily do české školy.

Aféra s chutory:

Mezi zakoupenými pozemky r. 1869 byl klín 75 ha, který vlastnili Ukrajinci z Dorohostaje. Aby byla parcela v celku, zakoupili čeští osídlenci od Ukrajinců i tyto pozemky. V lese však — který tyto pozemky pokrýval — byl t. zv. servitut. Znamenalo to, že dřevo a pozemky jsou vlastnictvím Čechů, Ukrajinci ale měli v lese právo výpasu a sekání sena. Češi r. 1871 začali kácet duby na stavby. Ukrajinci na ně podali žalobu, že jim poškodili trávu. Když přišlo pozvání k soudu, Češi se lekli. Nebyli znali zákonů ani řeči, snažili se proto s Ukrajinci smířit. Vyřešili tuto otázku tak, že Ukrajincům tyto pozemky i s lesem darovali. Ukrajinci si je podrželi až do r. 1909, kdy byly rozparcelovány pro devět hospodářských usedlostí. Ještě do první světové války zůstaly tam pak už jen tři Ukrajinci. Ostatní puđu Češi odkoupili.

Zahrady:

Zahrady vznikaly postupně. Když se začalo s kácením stromů, přišlo se na některá místa, kde rostly divoké jabloně. Tato pláňata se pak roubovala a to byly začátky zahrad. První rouby se kupovaly u okolních šlechticů a poměščíků. Po čase pak byly mladé divoké jablonky, hrušky a třešně vykopávány a přesazovány na zahrady kolem stavení. První takovou zahradu si vysázal Václav Novák, řečený Hořejší. (Nováků stejného jména bylo v Novinách více; občané je potom nazývali Hořejší, Dlejší a Vystrkovský.) Jmenovaný Novák vysázal tuto první zahradu r. 1875. K práci měl sedm synů: Františka, Josefa, Karla, Vojtěcha, Aloise, Vincka a Antonína; mohl se do toho tedy pustit.

Rouby vykupované od okolních šlechticů nebyly však zvláštní. Byly to většinou letní kyseláče, zimní červenáče, hubičky-tyrolky a r. 1879 byl získán druh letních sladkých jablek. Také třešně byly jen divoké. Vybíraly se z lesa jen ty nejchutnější druhy. Poněvadž se zjistilo, že se nebojí mrazů, byly nejhojněji přesazovány do zahrad. První školku si vysázal Vl. J. Libovický, ještě jako malý chlapec. Chodil tehdy do školy

do Dorohstaje a seznámil se tam s Josefem Ferzikem. Ten odebíral časopis pro venkov „Selský věstník“. V něm byl jednou uveřejněn inzerát, že je možné zakoupit mnoho druhů ovoce, které snáší tamní podnebí. Adresa byla krátká: Carévina zahrada v Umani. Když však přišel ce-
nik, zatočila se mu hlava. Bylo tam uvedeno spousta druhů ovoce; nebyl však žádný návod, jak si je obstarat. Všechny druhy si zakoupit nemohl, neboť jeden roub o 3-4 očkách stál 2 kopějky. Měl kamaráda — Alexandra Drvotu — který si také zakládal školku. Dohodli se tedy spolu a šli na poradu ke zkušenému a dosti bohatému Antonínu Novákovi. Novák jim dal na to peníze s podmínkou, že koupí od každého druhu 2 rouby. Z těch, které se osvědčí, pak měli dát naroubovat i Novákovi.

Bylo to roku 1889, když rouby přišly. Každý měl 3-4 očka, ale oba konce byly zalepeny voskem. Chlapci si nevěděli s tím rady, ale přišli jak na to a stali se z nich dobří sadaři. Brzy se jejich ovoce rozšířilo i do okolí. Před nimi měl velmi dobré rouby krajan Vintera v Moskovštině; nechtěl ale nikomu nic odprodat. Když se pak dověděl, že v Novinách mají lepší, přijel a mladí pěstitele mu je ochotně odprodal.

První světová válka:

První světová válka postihla obec Noviny jako každou jinou. Fronta byla hned za obcí. Ve vesnici zůstalo jen několik málo rodin, ostatní se odstěhovaly. Muži většinou sloužili v ruské armádě, a někteří v českých legiích. Doma zůstaly většinou ženy a ty z důvodů bezpečnostních odejely dál od fronty. Nebezpečí hrozilo na každém kroku. Granáty a kuličky dopadaly přímo do obce. Ve dne bylo klidnější, jakmile nastala tma, nebylo možné vylézt z úkrytu. Je pochopitelné, že za těchto okolností nebyla nouze o požáry. První stavení, které vyhořelo, bylo Václava Šimka na Vystrkově. Pak přišla na řadu stodola Vladimíra Maňhala a další a další. Také zahrady, pýcha našich krajanů, byly poškozeny. V obci, která takřka tonula vždy v zeleni zahrad, zůstalo jen několik stromů. Po několika přechodech přes obec ustálila se fronta za obcí na celých 9 měsíců. V obci bylo plno ruského vojska. A pro vojáka neexistuje ohlížení se na oprávněnost, či důvody. Brali, co kde bylo: ploty byly spáleny, stromy v zahradách vykáčeny, dobytek pobit. Občané dostali na vše jenom potvrzení, ale to jim nebylo nic platné. Také včelíny, jichž bylo v Novinách dosti, byly zničeny.

Pokračování.

Д. МЕДВЕДЕВ
Герой Советского Союза

(27 продолжение)

Николай Иванович сообщал еще данные о переброске и передвижении штабов с востока на запад и о минировании немцами ряда крупных домов в Ровно.

С территории, освобожденной нашей армией, в Ровно сбежалось громадное количество гестаповцев и жандармов. Террор еще больше усилился. На улице Белой, где обыкновенно производились расстрелы задержанных и арестованных, теперь каждую ночь, с вечера до утра, шла непрерывная стрельба. Расстреливали без разбора. Крытые грузовики всю ночь воили за город горы трупов.

— Видимо, кое-что стало о нас известно гестаповцам, — сказал мне Александр Александрович Лукин, докладывая об этом.

НА ПОСЛЕДНЕМ ПЕРЕХОДЕ

В конце декабря мы получили разрешение командования продвигаться к городу Львов. Красная Армия стремительно наступала. Были освобождены Житомир, Белая Церковь, Ракитное, Клесово и Сарны. Артиллерийская стрельба уже отчетливо была слышна в нашем лагере, особенно в ночное время и перед рассветом. Партизаны с радостью слушивались в эту орудейную музыку.

Медлить было нельзя: мы могли оказаться в „окружении“ своей армии, а нам надо было дальше „проводить“ оккупантов. В начале января в лагерь вернулись разведчики из Ровно, Здолбунова и со всех наших „маяков“. Лишь некоторым было приказано осгаваться на месте до прихода Красной Армии. Новак тоже прибыл в лагерь с частью людей своей организации. Собранный вместе, отряд насчитывал уже до тысячи двухсот человек.

Валя Довгер осталась в Ровно. Она, как „сотрудница“ рейхскомиссариата, должна была вместе с

нешцами эвакуироваться во Львов. Николай Иванович очень тревожился за нее. Последнее время он почувствовал, что к нему в Ровно стали относиться с недоверием.

— Если меня действительно подозревают, то, естественно, Вале грозит опасность, А она мне очень дорога, мы так много вместе с ней пережили! — говорил Николай Иванович.

Позже выяснилось, что беспokoился он не напрасно: в ночь перед отъездом во Львов гестапо арестовало Валу.

Наш уход ко Львову задерживался. У нас не было топографических карт нового маршрута, недостаточно было питания для рации и боеприпасов для отечественного оружия.

Чтобы не терять времени, мы решили отправить во Львов маневренную группу, для того чтобы в районе Львова выбрать место для нашего лагеря и подготовить явочные квартиры в самом городе.

Кузнецов страдал от вынужденного безделья.

— Дмитрий Николаевич! Смотрите, что получается, Красная Армия так быстро продвигается, что скоро и из Львова немцы начнут эвакуироваться. А ведь я там кое-что сумел бы сделать. Да и Валя вероятно, уже там и ждет. Пустите меня одного.

— Вы, пожалуй правы, Николай Иванович. Незачем вам тащиться со всем отрядом.

На этот раз машину для Кузнецова мы „одолжили“ у гебитскомиссара города Луцка. Перекрасить ее мы не могли: у нас не было ни краски, ни времени. А чтобы все-таки эту машину не узнали, ей придали старый вид: поцарапали кабину, сорвали с колес колпаки. Всю эту „операцию“ проделал шофер Белов, который, по заданию Струтинского, угнал эту машину из гаража. Мы решили отправить с Кузнецовым Белова и Яна Каминского, которые хорошо

знали Львов.

Кузнецов уезжал по своим старым документам на имя лейтенанта Пауля Зиберта. Но к этим документам мы добавили командировочное удостоверение во Львов, а затем в Кракв „по служебным делам“. Ян Каминский уезжал под видом крупного спекулянта, убегающего от Красной Армии.

Пока шли эти приготовления, мы со всем отрядом двинулись ко Львову. Кузнецов все еще был с нами. Отряд шел медленно, и автомашина Кузнецова не могла идти своим ходом. Даже на первой скорости она обгоняла бы колонну, к тому же шум мотора мог привлечь внимание карателей. Поэтому мы впрягли в машину пару хороших лошадей. Белов сидел на своем шоферском месте. Рядом с ним сел я, позади — Кузнецов и Каминский. За закрытыми дверцами машины мы подробно обсуждали план действий во Львове.

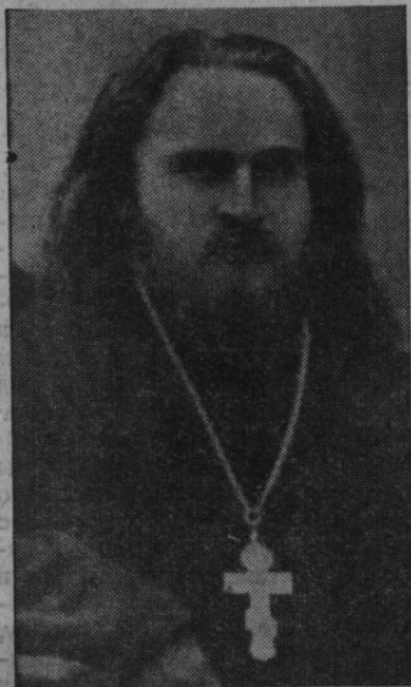
Нам надо было перейти железную дорогу Ровно-Луцк. Теперь это оказалось трудным делом. Чтобы меньше выставлять постов, немцы завалили почти все переезды, оградил их колючей проволокой и заминировали подходы. А там, где переезды остались, построили оборонительные укрепления. Наши конные разведчики пробовали перейти железную дорогу в нескольких местах, но везде наткнулись на пулеметный огонь. Отряд был большой, и времени на переход требовалось много. Вступить в бой с немецкими частями, которые могли вызвать себе подкрепление и даже бронепоезд, не было смысла.

Посутно с поисками выхода своему отряду мы устраивали заставы на шоссе на дорогах, по которым двигались отступающие пехотные и моторизованные колонны врага.

(Продолжение следует)

Vzpomínáme

Dne 30. června t. r. uplynulo osm let od smrti protojereje o. **Václava Hrocha**, nar. 2. 1. 1880 v Olšance. Byl zasažen střepinou německé pumy v Zemlansku, Voronežská oblast, SSSR.

Osud jej zanesl daleko od přátel a známých a nebylo mu dopřáno, aby se kdy s nimi sešel. Říkával, že s přáteli se sejde až na věčnosti.

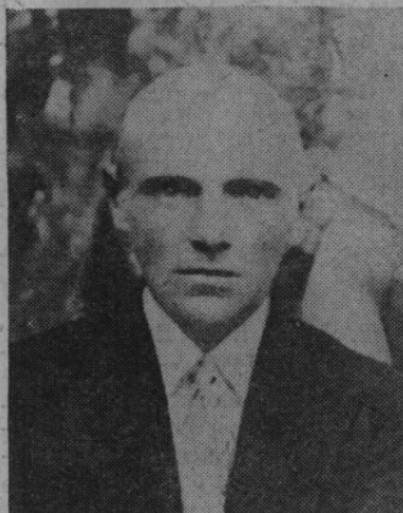
Kéž mu daleká země poskytne měkké lože k věčnému spánku!

Prosíme všechny, kteří jste jej znali, věnujte mu s námi tichou vzpomínku.

Vzpomínají bratr, sestra a přátelé.

*

V nezměrném bolu vzpomínáme nejmudnějšího dne v našem životě, 2. září 1946, kdy navždy umlklo slechetné srdce a zavřely se upřímné oči našeho milovaného syna, bratra, strýčka a švagra **Jaroslava Prokúška** ze Šumperka. Krutý osud vyrval Tě Jarouši z naší rodiny, ale v našich srdcích žije stále. Zarmoucení rodiče a rodina Jarolím-kova.

S bolestí v srdcích a se slzami v očích vzpomínáme našeho drahého a milovaného manžela, taťinka a dědečka **Václava Bláhu**, nar. 8. 8. 1890 v Buršovce na Volyni. Zemřel po krátkém pobytu v milované vlasti dne 7. července 1949 v Kryrech u Podbořan.

Nechť je ti, náš drahý, země česká lehká a spánek v ní sladký. Vždy s láskou budeme vzpomínat a nikdy nezapomeneme!

Truchlíci manželka, dcera, syn a vnoučci.

Vzpomínáme s nezměněnou bolestí, že dne 5. srpna t. r. uplynul rok od smrti naší milované babičky a maminky **Anežky Hnízdové** z Vilhemovky, okr. Horochov. Spí tichým snem na hřbitově v Krnově! Vzpomeňte s námi všichni, kdož jste ji znali. Vzpomínají syn, dcery a rodina Hnízdova.

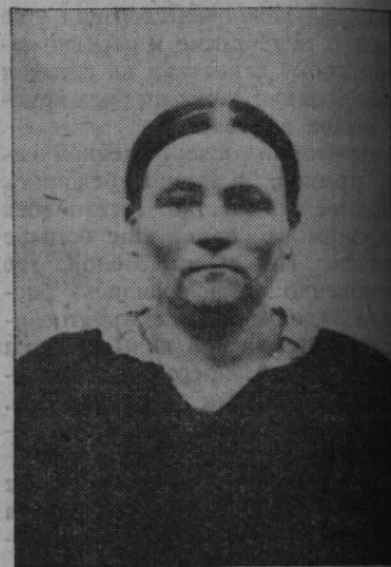
Se srdcem sklíčeným oznamujeme, že se Pánu Všemohoucímu zalíbilo povolat k sobě našeho drahého syna, bratra, švagra, pana

Květoslava Masopusta, zemědělského adjunkta. Zemřel tragickou smrtí v neděli dne 6. srpna 1950 ve věku 22 let. Tělesná schránka našeho drahého zesnulého byla v úterý dne 8. srpna 1950 o 15. hodině vyzdvížena z domu smutku v Mlékojedech č. 22 a uložena k věčnému spánku.

Mlékojedy 6. srpna 1950.

Jménem truchlících:

Rodiče a sourozenci.

S bolestí v srdcích oznamujeme všem přátelům a známým, že dne 7. července 1950 po dlouhých a těžkých utrpeních následkem částečného ochrnutí, nás navždy opustila a odešla do neznáma naše milovaná manželka, maminka a babička, paní **Marie Michálková**, roz. Janoušková z Krákořic, narozená 24. 12. 1889 v Podcurkově na Volyni. Přejeme Ti, naše drahá maminko, po těžkých utrpeních věčného klidu ve vlasti otců Tvých! Spí sladce věčný spánek svůj! Všichni, kdož jste ji znali, věnujte ji tichou vzpomínku. S hlubokou bolestí na Tebe vzpomínají manžel, synové, dcera, snacha a vnuci.

Rodina Michálkova a Beranova.

*

Dne 30. srpna uplyne rok od doby, kdy zemřel náš drahý syn a bratr **Berhuslav Gabriel**, podporučík Svobodovy armády, nar. v České Moštěnici na Volyni. Jeho mladý a nadějný život ukrátila dlouhotrvající nemoc. Kdo jste ho znali, vzpomeňte s námi. Truchlíci matka, bratr a sestry.